Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Als je aan een profeet denkt, dan denk je al snel aan al die profeten uit het Oude Testament, ze hebben geen betaalde baan, geen gezin, staan aan de rand van de samenleving, armoedig, en een luis in de pels.

Aan de ene kant een moeilijke, lastige positie, maar ook 1 die vrijheid geeft. Zoals Ezechiël, Jesaja, Johannes. Ze hebben een roeping, maar zijn allemaal een beetje zonderling. Roepende in de woestijn!

Maar in deze tijd, eigenlijk net als toen, willen wij mensen het eigenlijk net zo min horen:
Over het klimaat, de opwarming van de aarde, slavernij, *human trafficking*- allemaal ver ons bed toch??

Laat die idealisten, die profeten, pioniers, zendelingen, lekker hun ding doen. Al vinden we ze wel dapper: we lezen bij Ezechiël, "Al groeien er netels, en doornen, en al woon je bij schorpioenen.."

Maar Jezus als profeet, dat is ook weer anders.

We zeggen over hem dat Hij koning, priester, profeet is. Drie ambten. En misschien kun je er wel evangelist aan toevoegen? Of gemeentestichter.

Als je dat vergelijkt- dan is zijn positie een stuk lastiger- want hij zoekt verbinding en liefde boven vermaning.
Gemeenschap, opoffering en oog voor de zwakkeren.

In de stad waar hij vandaan komt, zeggen de mensen: Doe maar gewoon..

Je hoort de mensen kletsen: Hij is toch die en die, die ene van de timmerman?
Waar haalt hij het vandaan, hij heeft het hoog in zijn bol. Is hij onze gemeenschap ontstegen?
Zijn broers en zussen wonen hier nog, die zijn tenminste normaal gebleven.

Aanstoot- een woord dat wij niet meer zo veel gebruiken.
Roddel, achterklap, gepest, getreiter, over de tong gaan, kwaad spreken.

Ik zat het me van de week eens voor te stellen. Alsof je bijvoorbeeld uit een dorp op hdt platteland komt en transgender bent, of homoseksueel.

Totaal anders dan het nest, het dorp waar je vandaan komt.
Dat is voor veel jongeren een worsteling als ze opgroeien: wie ben ik, wat wil ik- en de spanning met je familie-
Vooral als datgene wat jij bent, of wilt, of je partnerkeuze afgewezen worden.

Is er ruimte om jezelf te mogen zijn?

Juist bij degenen die je dierbaar zijn, bij wie je opgroeit, bij wie en van je zo hunkert naar erkenning, waardering, gezien worden.

Dat uit die hoek kritiek, laster, miskenning komt.
Dat hakt erin …

Jezus zelf quasi laconiek: een profeet wordt in zijn eigen stad miskend.
En daarom zocht ik naar zo'n gek hedendaags parallel: Jezus als een transgender, gevlucht naar Amsterdam en weer even op bezoek in zijn *hometown*.

Want hij blijft terugkomen, ondanks de blikken, de achterklap, het gedoe.

Dan moet je wel heel sterk in je schoenen staan- putten uit een andere bron.

Het vergt zelfvertrouwen en liefde uit een andere hoek om daar geen aanstoot aan te nemen. Het langs je heen te laten glijden, niet te laten raken. In verbinding te blijven.

En dat is een terugkerend thema in de verhalen die we afgelopen weken lazen uit Marcus:
Dat Jezus bij zijn familieruzie voor zijn nieuwe familie kiest- die verbonden is door de liefde van God .

Of zoals afgelopen zondag met het beeld van de bloemen op het veld: laat je je leiden door je zorgen, het donker, of richt je je, zoals de bloemen, op het licht?

Telkens lezen we bij Marcus iets over die spanning: tussen traditie en vernieuwing, de oude gemeenschap en de missionaire, nieuwe gemeenschap. Blijven zitten in je groef, of ruimte voor verbinding

En wat ervoor zorgt dat je op een andere manier naar je leven, je verleden gaat kijken.

Ruimte die ontstaat, die maakt dat je zowel jezelf mag zijn –als verbonden.

Geduld wat je ontvangt, om met andere ogen te kijken, de ander niets op te leggen, te veroordelen. Ik hoop dat we mogen ervaren dat de liefde van God ons in dat geduld, die ruimte geeft.

Ons met nieuwe ogen doet kijken naar onszelf, naar ons leven, onze relaties. Vooral waar die tekort schieten.

Juist die profetische kant van Jezus, die het Heil aanzegt van de liefde van de Vader- maakt dat er ruimte is. Genade. Ruimte om af te wijken.

Ik vind het eigenlijk wel verfrissend, hoe Jezus ermee omgaat.
Hij loopt niet klakkeloos mee met de meute, is kritisch, en laat ook de verbazing van de meute staan. Hij blijft zichzelf, blijft bij zichzelf.

En als er tegenwind komt, kritiek, geroddel, juist uit de hoek waarvan je hoopte- dat die je zouden steunen, dan is het belangrijk dat je geworteld bent.
In de liefde van God, die je overeind houdt, vasthoudt zodat je niet omvalt, ruimte geeft.

Misschien brengt het ook bij ons privé herkenning:
Hoe we met onze kinderen, familie omgaan.
Dat in ons ook die stem, dat patroon zit van
willen bepalen, willen voorschrijven,
de behoefte van de ander niet zien,
of reageren vanuit onze eigen teleurstelling, pijn,
omdat we in onze eigen groef zitten, nu eenmaal zo zijn.

Jezus geeft met zijn leven en zijn handelen een voorbeeld hoe het anders kan.

Dat er ruimte en geduld mag zijn,
bijna niet vanuit jezelf, maar uit genade-
als vanuit een andere dimensie- een reservoir van goedheid, geduld:

geduld met anderen is liefde.
geduld met jezelf is hoop.
geduld met God is geloof.

In die verbinding blijven, leren, groeien, ruimte krijgen. Dat is Heilige ruimte. In het licht staan, dingen vanuit een ander licht bekijken, een Goddelijk licht:

Mogen we in dat licht blijven,
als kinderen van God
geliefd, erkend, gezien,

Ik wil afsluiten met de woorden die daarover gaan,
een Engelse tekst "*Our deepest fear*", van Marianne Williamson:

Je bent een kind van God.
Doe je niet kleiner voor dan je bent
opdat de mensen om je heen zich vooral niet onzeker zouden gaan voelen.
We zijn geboren om de luister van God uit te dragen die in ons woont.
Niet slechts in enkelen van ons, maar in ons allemaal.
Als wij ons licht laten schijnen, geven we anderen onbewust toestemming om dat ook te doen.
Als wij bevrijd zijn van onze eigen angst, bevrijdt onze aanwezigheid automatisch anderen.

Amen